

Danielin kirja - kolmekymmentäviisi

Profeetallisen viitekehyksen paljastaminen: William Millerin oivallus ja kolme hävittävää valtaa, jotka johtavat Harmagedoniin

Jeff Pippenger

2023-12-30

”Lopun aikana”, vuonna 1798, Danielin kirja, ja tarkemmin sanottuna Ulaijoen esittämä näky, avattiin sineteistään. Näky ilmoitti tutkivan tuomion alkamisesta 22. lokakuuta 1844. Jakeesta, josta tuli tuon totuuden perustus, on Danielin kirjan kahdeksas luku, jae neljätoista. William Miller, sanansaattaja, joka valittiin havaitsemaan sanoman sinettien avaaminen, ei koskaan täysin ymmärtänyt kaikkia näkyyn liittyviä totuuksia, mutta hän täytti sen työn, joka hänelle oli annettu.

Kun Miller aloitti profeetallisen sanan tutkimisen, hän tuli ymmärtämään tietyt profeetallisen tulkinnan säännöt, jotka oli yksilöity ja vahvistettu Raamatussa. Nämä säännöt vakiintuivat ja tulivat tunnetuiksi William Millerin tulkintasääntöinä. Nämä säännöt ovat inspiraation vahvistamia, ja ne on osoitettu niiksi säännöiksi, joita käyttävät ne, jotka ilmoittavat toimeenpanevan tuomion alkamisesta sunnuntailaissa. Miller todisti aloittaneensa Raamatun tutkimisensa Raamatun alusta ja edenneensä siitä eteenpäin vain siinä määrin kuin hän ymmärsi, mitä kulloinkin tarkasteli. Tämän lähestymistavan perusteella on helppo nähdä, miksi ensimmäinen Millerin tunnistama aikaprofeta, jolla oli yhteys siihen sanomaan, jonka hän oli tunnistava täyttyneeksi vuonna 1844, oli 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennen kuudennen luvun ”seitsemän aikaa”.

Inspiraatio ilmoittaa meille, että enkeli Gabriel yhdessä muiden pyhien enkelien kanssa ohjasi Millerin mieltä, aivan kuten Gabriel oli ohjannut Danielin, Ilmestyskirjan kirjoittajan Johanneksen ja kaikkien Raamatun profeettojen mieltä, sillä Gabrielille oli annettu se tehtävä, jonka Saatana menetti. Gabrielin tehtävä ilmeni Saatanan ensimmäisessä nimessä, Lucifer, joka merkitsee valontuojaa. Gabriel toi profeetallisen valon Millerille, ja valolle kuuliaisena tämä esitti sanoman, joka ilmoitti tutkivan tuomion alkamisesta 22. lokakuuta 1844.

Jälkikäteen tarkasteltuna ne, jotka haluavat ymmärtää William Millerin työtä, voivat havaita, että hänelle annettiin tiettyjä oivalluksia profeetallisesta sanasta, ja niistä tuli avaimia hänen työnsä lähestyvän tuomion sanoman kokoamisessa. Yksi näistä avaimista oli hänen käsityksensä, että päivä edusti vuotta profeetallisessa sovellutuksessa. Toinen oli profeetallinen rakenne, jota hän käytti sijoittaakseen ja sovittaakseen yhteen löytämänsä profetian linjat. Tämä rakenne perustui niihin kahteen saatanaalliseen valtaan, jotka toivat hävityksen Jumalan kansalle ja Jumalan pyhäkölle. Kaikki Millerin löydöt sijoitettiin sille profeetalliselle rakenteelle, joka esitti pakanuuden historiaa, jota seurasi paavillisuus, ja jotka vuorollaan tallasivat maahan sekä Jumalan pyhäkön että Jumalan kansan muinaisen Israelin ajasta Kristuksen toiseen tulemiseen saakka.

Tuo profeetallinen rakenne antoi hänelle mahdollisuuden tunnistaa täsmällisesti jokaisen totuuden, jota tarvittiin 22. lokakuuta 1844 vahvistamiseksi tuomion alkamisajankohdaksi. Mutta tuo totuus

oli rajallinen, sillä hän ei voinut nähdä sitä kolmatta vainoavaa valtaa, joka profeetallisessa historiassa seurasi pakanuutta ja paavillisuutta. Hänen ei ollut välttämätöntä nähdä tuota totuutta, sillä hänen tehtävänsä oli julistaa 22. lokakuuta 1844, ja kolmannen vainoavan vallan valo oli määrä avata tuon päivän jälkeen.

Yhteydessä siihen, että hän jäseni profeetalliset käsityksensä kahden hävitystä aiheuttavan vallan rakenteen varaan — ensin pakanallisen Rooman ja sen jälkeen paavillisen Rooman — hän käsitti myös, että Danielin kirjassa sana, joka on käännetty ilmauksella ”jokapäiväinen”, oli pakanuuden ja/tai pakanallisen Rooman vertauskuva. Daniel käyttää sanaa ”tamid”, joka on käännetty ilmauksella ”jokapäiväinen”, viisi kertaa. Sitä käytetään aina yhdessä sellaisen vertauskuvan kanssa, jonka Miller ymmärsi aivan oikein edustavan paaviutta. Se paaviuden vertauskuva, joka aina esiintyy yhteydessä ”jokapäiväiseen”, esitetään kahdella vertauskuvalla. Miten tahansa asia ilmaistaan, paavillisen vallan nämä kaksi vertauskuvaa osoittavat kumpikin paaviuteen, mutta siitä huolimatta, kun Daniel käytti sanaa ”tamid”, joka on käännetty ilmauksella ”jokapäiväinen”, sitä käytettiin aina yhdessä paaviuden vertauskuvan kanssa ja sitä ennen. Millerin käsitys siitä, että Danielin kirjassa ”jokapäiväinen” tarkoitti pakanuutta, muodostui sen rakenteen perustukseksi, jonka hän näki rakentuvan kahden hävitystä aiheuttavan vallan varaan: pakanuuden, jota seurasi paavius. Millerin samastaminen Danielin kirjassa esiintyvän ”jokapäiväisen” pakanuuteen oli määrätty muodostumaan suureksi kiistaksi adventismin piirissä adventismin toisen sukupolven aikana, joka alkoi vuonna 1888.

Ensimmäinen profeetallinen totuus, jonka Miller löysi ja joka oli osa 22. lokakuuta 1844 koskevaa ymmärrystä, oli 3. Mooseksen kirjan kahdessakymmenennessä kuudennessa luvussa oleva ”seitsemän aikaa”, ja se oli ensimmäinen Millerin vahvistetuista totuuksista, joka hylättiin vuonna 1863. Tuo hylkääminen aloitti adventismin ensimmäisen sukupolven, kun he alkoivat vaeltaa Laodikean erämaassa. Toinen sukupolvi alkoi Minneapolisin yleiskokouksessa vuonna 1888, ja siellä tapahtuneen kapinan jälkimainingeissa saatanallinen työ, jossa hylättiin Millerin tunnistus ”jokapäiväisestä” pakanuutena, alkoi vuonna 1901. ”Jokapäiväisen” oikeaa ymmärrystä ei täysin syrjätetty ennen profeetattaren kuoleman jälkeen, sillä hän oli todennut, että se näkemys, jota edistettiin vastoin Millerin oikeaa näkemystä ”jokapäiväisestä”, oli tullut ”enkeleiltä, jotka karkotettiin taivaasta”. Täysi hylkääminen tapahtui kolmannessa sukupolvessa noin vuonna 1931. Kolmas sukupolvi oli alkanut W. W. Prescottin kirjan The Doctrine of Christ julkaisemisella heti vuoden 1919 raamatunkonferenssin jälkeen. Vuonna 1919 kolmas sukupolvi alkoi ja jatkui kirjan Questions on Doctrine julkaisemiseen vuonna 1957.

Kun Millerin työ oli vahvistettu ja tehty selväksi Habakukin kahdella taululla (vuosien 1843 ja 1850 tienraivaajataulut), Herra alkoi sitten avata totuutta siitä, että oli vielä toinen, kolmas, hävittävä valta, joka pakanuuden ja paaviuden jälkeen seuraisi ja joka niin ikään vainoaisi Jumalan kansaa.

”Pakanallisuuden kautta ja sitten paaviuden kautta Saatana käytti valtaansa monien vuosisatojen ajan pyrkien pyyhkimään maan päältä Jumalan uskolliset todistajat. Pakanoita ja paavilaisia elähdytti sama lohikäärmeen henki. Ne erosivat toisistaan vain siinä, että paavius, teeskennellen palvelevansa Jumalaa, oli vaarallisempi ja julmempi vihollinen.

Roomalaiskatolisuuden välityksellä Saatana otti maailman vangikseen. Jumalan nimikirkko temmattiin mukaan tämän eksytyksen riveihin, ja yli tuhannen vuoden ajan Jumalan kansa kärsi lohikäärmeen vihan alla. Ja kun paavius, voimastaan riistettynä, pakotettiin luopumaan vainosta, Johannes näki uuden vallan nousevan toistamaan lohikäärmeen äänen ja jatkamaan samaa julmaa ja jumalanpilkaavaa työtä. Tätä valtaa, viimeistä, jonka on määrä käydä sotaa seurakuntaa ja Jumalan lakia vastaan, kuvattiin pedolla, jolla oli karitsan kaltaiset sarvet. Sitä edeltäneet pedot olivat nousseet merestä, mutta tämä nousi maasta, mikä kuvaa sen kansakunnan rauhanomaista nousua, jota se symboloi. ”Kaksi sarvea niin kuin karitsalla” kuvaavat osuvasti Yhdysvaltain hallituksen luonnetta sellaisena kuin se ilmenee sen kahdessa peruseriaatteessa, tasavaltalaisuudessa ja protestanttisuudessa. Nämä periaatteet ovat kansallisen voimamme ja menestyksemme salaisuus. Ne, jotka ensimmäisinä löysivät turvapaikan Amerikan rannoilta, iloitsivat siitä, että olivat saapuneet maahan, joka oli vapaa paavillisuuden ylimielisistä vaatimuksista ja kuninkaallisen vallan tyranniasta. He päättivät perustaa hallituksen kansalais- ja uskonnonvapauden laajalle perustalle.” Signs of the Times, 1. marraskuuta 1899.

Miller ei kyennyt näkemään kolmatta vainoavaa valtaa, ja tästä syystä hänen rakennelmansa oli epätäydellinen, vaikka se soveltui täydellisesti hänen työnsä täyttämiseen. Sisaret White osoittaa, että Miller oli Jumalan valittu sanansaattaja, että häntä oli hänen työssään esikuvannut Elia ja Johannes Kastaja, hänen kutsumisessaan työhönsä Elisa ja hänen kuolemassaan Mooses. Harvoja pyhässä historiassa on koskenut sellainen selitys, joka osoittaa enkelien odottavan heidän hautansa äärellä herättääkseen heidät kuolleista, mutta tällainen selitys annetaan Milleristä. Se tosiasia, että hänen työnsä oli rajoitettu sen historian vuoksi, jossa hänet nostettiin esiin, ei ole Milleriä halventava toteamus, vaan yksinkertaisesti välttämättömyys tunnustaa tämä, jos hänen työtään aiotaan tarkastella Jumalan profeettallisen sanan todellisessa valossa.

Millerille annettiin täsmällinen, enkelillinen johdatus, joka mahdollisti sen, että hän saattoi rakentaa profeettallisen viitekehyksen, joka perustui pakanuuden ja sitä seuraavan paavinvallan kahteen hävittävään valtaan. Tästä syystä Miller ymmärsi väärin ne profetiat, jotka osoittivat historiaa näiden kahden vallan toteuttaman hävityksen tuolle puolen. Kuitenkaan yksikään näistä väärinymmärryksistä ei päätenyt Habakukin kahdelle pyhälle taululle, joilla Millerin työn kautta pystytetyt perustukset esitettiin kuvallisesti. Tämän vuoksi innoitus saattoi todeta vuoden 1843 kartasta, että se oli Herran käden ohjaama.

Herra näytti minulle, että vuoden 1843 kartta oli hänen kätensä ohjaama eikä mitään sen osaa tullut muuttaa; että luvut olivat sellaiset kuin hän tahtoi niiden olevan. Että hänen kätensä oli joidenkin lukujen kohdalla peittänyt erheen ja kätkenyt sen, niin ettei kukaan voinut sitä nähdä, ennen kuin hänen kätensä poistettiin.

”Sitten näin ”jokapäiväiseen” nähden, että sana ”uhri” oli lisätty inhimillisen viisauden toimesta eikä kuulu tekstiin; ja että Herra antoi siitä oikean käsityksen niille, jotka julistivat tuomion hetken huutoa. Kun vallitsi yksimielisyyys ennen vuotta 1844, lähes kaikki olivat yksimielisiä ”jokapäiväisen” oikeasta käsityksestä; mutta vuoden 1844 jälkeen, sekasorrossa, on omaksuttu muita näkemyksiä, ja seurauksena on ollut pimeys ja hämmennys.” Review and Herald, 1. marraskuuta 1850.

Millerin enkelten johdolla kokoamat totuudet olivat Herran ohjauksessa, ja vuoden 1843 kartan hyväksynnän yhteydessä inspiraatio sisällytti sen, että Millerin käsitys, jonka mukaan ”jokapäiväinen” edusti pakanuutta, oli oikea. Hebrean sana ”tamid”, joka on käännetty ilmauksella ”jokapäiväinen”, esiintyy viisi kertaa Danielin kirjassa, ja se kuvaa aina kahden hävittävän vallan välistä suhdetta: ensin pakanuuden ja sitten paaviuden.

Millerin käsitys ”jokapäiväisestä” pakanuuden vertauskuvana oli ehdottoman olennainen siinä profeetallisessa viitekehyksessä, jota hän käytti, sillä pakanuuden ja sitä seuraavan paaviuden peräkkäinen suhde tuli hänen viitekohdakseen, kun hän sovitti yhteen kaikki ne profetiat, jotka hänet johdatettiin ymmärtämään.

“Lopun aikana”, vuonna 1798, Danielin kirja avattiin, ja keskeinen kohta, jonka sisar White osoitti adventtiliikkeen ”keskuspilariksi” ja ”perustukseksi”, oli Danielin kirjan kahdeksas luku ja neljästoista jae.

”Se raamatunkohta, joka enemmän kuin mikään muu oli ollut adventtiuskon sekä perustus että keskinen pylvä, oli julistus: ’Kaksituhatta kolmesataa iltaa ja aamua; sitten pyhäkkö asetetaan jälleen oikeuteensa.’ [Daniel 8:14.]” Suuri taistelu, 409.

Jae neljästoista on vastaus jakeeseen kolmastoista, eikä vastaus merkitse mitään ilman kysymyksen asiayhteyttä.

Sitten minä kuulin yhden pyhän puhuvan, ja toinen pyhä sanoi sille tietylle pyhälle, joka puhui: Kuinka kauan kestää näky jokapäiväisestä uhrista ja hävityksen rikkomuksesta, joka antaa sekä pyhäkön että sotajoukon tallattaviksi? Ja hän sanoi minulle: Kaksituhatta kolmesataa päivää; sitten pyhäkkö puhdistetaan. Daniel 8:13, 14.

Nämä kaksi jaetta ovat sen tiedon lisääntymisen vertauskuva, joka syntyi, kun Danielin kirja avattiin sineteistään ”lopun aikana”, vuonna 1798. Jae kolmestoista osoittaa ne kaksi hävittävää valtaa, joiden varaan Miller rakensi profeetallisen mallinsa. Miller tunnisti jakeen kolmestoista ”jokapäiväisen” pakanuudeksi ja ”hävityksen rikkomuksen” paaviudeksi. On tärkeää ymmärtää, että profeetallinen malli, jonka enkelit johdattivat Millerin havaitsemaan, on ilmaistu niissä kahdessa jakeessa, jotka kuvaavat sitä tiedon lisääntymistä, joka tuli historiaan vuonna 1798. Millerille ei kuitenkaan annettu nähtäväksi seuraavaa valtaa, joka oli astuva profeetalliselle näyttämölle ja vainoava Jumalan kansaa.

”Näin, että kaksisarvisella pedolla oli lohikäärmeen suu ja että sen voima oli sen päässä, ja että asetetus lähtisi ulos sen suusta. Sitten näin porttojen äidin; että äiti ei ollut tyttäret, vaan heistä erillinen ja heistä selvästi erottuva. Sillä on ollut päivänsä, ja se on mennyt ohi, ja sen tyttäret, protestanttiset lahkot, olivat seuraavina tulevat näyttämölle ja ilmaisevat samaa mieltä, joka äidillä oli, kun se vainosi pyhiä. Näin, että samalla kun äidin valta on ollut vähenemässä, tyttäret ovat olleet kasvamassa, ja pian ne käyttävät sitä valtaa, jota äiti kerran käytti.” Spalding and Magan, 1.

Millerin kyvyttömyys nähdä kolmatta valtaa pakotti hänet tekemään johtopäätöksiä, jotka olivat yksinkertaisesti vääriä. Miller samasti Ilmestyskirjan kolmattatoista lukua koskevan meripedon

pakanalliseen Roomaan ja maapetoon paavilliseen Roomaan. Myös hänen Ilmestyskirjan seitsemättätoista lukua koskeva sovelluksensa oli virheellinen, koska hän ei kyennyt näkemään sellaista profeetallista historiaa, joka ulottui paavillisuuden toisena hävittävänä valtana pidetyn vallan tuolle puolen. Tästä syystä, kun Miller tunnisti Danielin profetiassa Rooman vallan, hän käsitteli niitä yhtenä valtana, joka ilmeni kahdessa vaiheessa. Se oli ja on oikea sovellus, mutta se esti häntä ymmärtämästä Raamatun profetian valtakuntia minään sellaisena, mikä ulottuisi Rooman edustaman neljännen valtakunnan tuolle puolen. Hän näki ja tunnisti, että Rooman neljännellä valtakunnalla oli kaksi vaihetta, joita edustivat pakanallinen Rooma ja paavillinen Rooma, mutta hän ei voinut nähdä, että paavillinen Rooma oli myös viides valtakunta, jota oli seuraava kuudes valtakunta.

Danielin toisessa luvussa milleriläiset yhdistivät raamatullisen profetian viidennen valtakunnan ainekset neljanteen valtakuntaan. Perustasolla heidän sovelluksensa oli oikea, mutta epätäydellinen, sillä raamatullisen profetian valtakuntien ensimmäisen viittauksen tulee olla sopusoinnussa raamatullisen profetian valtakuntien viimeisen viittauksen kanssa, koska Jeesus, Alfa ja Omega, havainnollistaa aina lopun alun avulla. Kykenemättömyys nähdä ero kahden peräkkäisen valtakunnan välillä teki Millerille mahdottomaksi tunnistaa, että Ilmestyskirjan kahdestoista luku osoittaa pakanuuden (lohikäärmeen), Ilmestyskirjan kolmattatoista lukua oleva meripeto paaviuden (pedon) ja Ilmestyskirjan kolmattatoista luvun maapeto luopuneen protestantismin (väärän profeetan).

Miller ei kyennyt näkemään Ilmestyskirjan luvuissa kaksitoista ja kolmetoista lohikäärmettä, petoa ja väärää profeettaa kolmena peräkkäisenä valtakuntana, ja näin ollen hänen oli profeetallisen logiikkansa pakottamana oletettava, etteivät nämä kaksi lukua esitä peräkkäisenä kuvauksena niitä kolmea valtaa, jotka johtavat maailman Harmagedoniin. Se valo, joka Millerille annettiin, oli täydellinen valo hänen sukupolvelleen, ja hänen sukupolvensa koeteltiin tuolla valolla.

Kolmen autioittavan vallan (lohikäärmeen, pedon ja väärän profeetan) valo annettiin Future for America -liikkeelle ”lopun aikana” vuonna 1989. Se Danielin kohta, joka avattiin sinetistä Neuvostoliiton romahduksen myötä Danielin kirjan yhdennentoista luvun neljännenkymmenennen jakeen täyttymyksenä, oli kolmannen enkelin valo, kun taas Millerille oli annettu ensimmäisen enkelin valo. Danielin yhdentoista luvun kuuden viimeisen jakeen nähtiin olevan Future for America -liikkeen perustuksena ja keskeisenä pilarina, ja Danielin kirjan yhdennentoista luvun neljäskymmenes jae tiivistää tämän valon, samoin kuin Danielin kirjan kahdeksannen luvun jakeet kolmetoista ja neljätoista tiivistivät sen valon, joka avattiin sinetistä milleriläisessä liikkeessä.

Ja lopun aikana etelän kuningas käy häntä vastaan; mutta pohjoisen kuningas hyökkää hänen kimppuunsa kuin pyörremyrsky, vaunuin ja ratsumiehin ja monin laivoin; ja hän tunkeutuu maihin, tulvii niiden yli ja kulkee niiden poikki. Daniel 11:40.

Jakeessa yksilöidään sota, joka alkoi ”lopun aikana” vuonna 1798, etelän kuninkaan ja pohjoisen kuninkaan välillä. Etelän kuningas edusti ateistista Ranskaa, joka antoi paaviudelle kuolinhaavan juuri sinä vuonna. Paavius esitetään siinä pohjoisen kuninkaana. Ranska oli profeetallisesti vuonna 1798 yksi kymmenesosa Danielin seitsemännen luvun kymmenestä valtakunnasta. Nuo kymmenen

valtakuntaa edustavat pakanallista Roomaa, ja pakanallinen Rooma edustaa lohikäärmettä. Paavius (pohjoisen kuningas) edustaa petoa. Jakeessa yksilöidään, että pohjoisen kuningas (paavius), joka oli saanut kuolinhaavansa jakeen alussa, kostaisi lopulta etelän kuninkaalle (ateismin kuninkaalle). Kun paavius sitten kostoksi iski, ateismin kuningas oli siirtynyt Ranskan kansakunnasta Neuvostoliiton liittoumaan. Ranska oli yksi kansakunta, mutta kun paavius jakeessa teki vastaiskun etelän kuningasta vastaan, etelän kuningas yksilöitiin ”maiksi”, kuten oli myös entinen Neuvostoliitto.

Kun pohjoisen kuningas (paavius) ryhtyi vastaiskuun, se toi mukanaan ”sotavaunuja”, ”ratsumiehiä” ja ”monta laivaa”. Sotavaunut ja ratsumiehet ovat sotilaallisen voiman vertauskuvia, ja laivat ovat taloudellisen voiman vertauskuvia. Se valta, joka muodosti epäpyhän liiton paaviuden kanssa Neuvostoliiton kukistamiseksi, oli Yhdysvallat, ja Yhdysvaltojen kaksi vahvuutta Ilmestyskirjan luvussa kolmetoista tunnistetaan sen kykynä pakottaa maailma vastaanottamaan paavillisen vallan merkki asevoiman ja taloudellisten keinojen avulla. Ihmisiä kielletään ostamasta tai myymästä ilman merkkiä, ja lisäksi, ilman merkkiä, ihmiset surmata.

Neljäskymmenes jae yksilöi suoraan lohikäärmeen (etelän kuninkaan), pedon (paaviuden) ja väärän profeetan (Yhdysvallat). Perusjae ilmaukselle ”lopun aika” vuonna 1989 yksilöi ne kolme hävittävää valtaa, jotka johtavat maailman Harmagedoniin, aivan kuten milleriläisen liikkeen perusjakeet yksilöivät pakanuuden kahta hävittävää valtaa, jota seurasi paavius.

Jae alkaa taistelulla etelän kuninkaan ja pohjoisen kuninkaan välillä. Jakeen alussa (1798) etelän kuningas voittaa, mutta jakeessa pohjoisen kuningas iskee takaisin ja voittaa etelän kuninkaan. Jakeen alku merkitsee pohjoisen kuninkaan ja etelän kuninkaan välistä taistelua, ja jakeen sisältämän sanoman loppuosassa kuvataan sama taistelu pohjoisen ja etelän kuninkaiden välillä, mutta päinvastaisin tuloksin. Alku merkitsi ”lopun aikaa” vuonna 1798, ja lopputaistelu merkitsee ”lopun aikaa” vuonna 1989. Jae sisältää kirjoitetussa todistuksessaan tunnusmerkin Alfa ja Omega, alun ja lopun.

Jakeen varsinainen historia jatkuu Neuvostoliiton romahduksen vuonna 1989 jälkeen aina neljänneksikymmenennenensimmäisen jakeen sunnuntailakiin saakka. Sunnuntailain yhteydessä nykyajan Babylonin kolmiosainen liitto saatetaan voimaan nopeasti seuraavien tapahtumien sarjan kautta. Neljäskymmenes jae alkaa siis siitä, kun kuolettava haava annetaan vuonna 1798 ja Tyyron portto unohdetaan. Jakeen kuvaama historia päättyy kokonaan neljänneksikymmenennenensimmäisen jakeen sunnuntailakiin, jossa kuolettava haava paranee ja Tyyron portto muistetaan. Alun ja lopun tunnusmerkki on kirjoitettu paitsi jakeesta löytyvään tekstiin myös koko siihen historiaan, jota jae edustaa. Jae yksilöi profeetallisen viitekehysten, joka ei perustu ainoastaan pakanallisuuteen (lohikäärme) ja paavillisuuteen (peto), vaan se osoittaa kolmen hävittävän vallan rakenteen, jotka johtavat maailman Harmagedoniin.

Millerin profeetallinen viitekehys julisti Jumalan tutkivan tuomion saapumista, ja Future for American profeetallinen viitekehys julistaa Jumalan toimeenpanevan tuomion saapumista. ”Lopun aikana” vuonna 1989 alkoi kolmivaiheinen koettelemisen ja puhdistamisen prosessi, kun Danielin kirjan yhdenkymmenestä luvun kuusi viimeistä jaetta avattiin Neuvostoliiton romahtaessa. Millerin

erityispiirre, että hän näki ainoastaan pakanuuden ja paaviuden eikä nähnyt luopunutta protestantismia, on ymmärrettävä, jotta oikein ymmärrettäisiin Ulai-joen näyn merkitys, joka avattiin vuonna 1798.

Jatkamme tämän tarkastelua seuraavassa artikkelissa.

"Meillä ei ole aikaa hukattavana. Vaikeat ajat ovat edessämme. Sotahenki kuohuttaa maailmaa. Pian toteutuvat ne ahdistuksen tapahtumat, joista profetioissa on puhuttu. Danielin kirjan yhdettätoista lukua koskeva profetia on lähes saavuttanut täydellisen täyttymyksensä. Suuri osa siitä historiasta, joka on toteutunut tämän profetian täyttymyksenä, tulee toistumaan."

"Kolmannessakymmenennessä jakeessa puhutaan vallasta, joka 'jakeet 30–36 lainattu'."

"Näiden sanojen kuvaamien kaltaisia tapahtumia tulee toteutumaan." Manuscript Releases, nide 13, s. 394.